

[Hanne Reintoft.]

i universiteternes styrelse. De vil have stor brug for disse i praksis beskæftigede fagrepræsentanternes tiltagende indsigt og erfaring i fagets anvendelighed og uddannelsens dualighed.

Dette løses ikke ved, at deltidslærerne får en vis, om end stærkt begrænset, repræsentation, men kun ved, at de færdiguddannedes organisationer bliver draget ind i arbejdet. F. eks. kunne hvert studienævn bestå af repræsentanter fra følgende grupper: lærere, der vælges af fakultet eller fagråd, studerende, der vælges efter de regler, de studerende finder hensigtsmæssige, og uddannede kandidater, der vælges af de uddannede kandidaters organisationer.

Der er i lovforslaget en vis, om end beskednen, erkendelse af, at man skal have det praktiske liv draget ind i universitetets sfære og i tilrettelæggelsen af ledelsen af samfundets højeste uddannelser, idet man har fundet ud af, at der normalt en gang om året skal afholdes møder mellem repræsentanter for universiteterne og repræsentanter for offentlige institutioner og de dele af erhvervslivet, der beskæftiger universitetsuddannede kandidater.

Jeg er ikke så begejstret for det som den radikale ordfører, fordi jeg synes, det er en meget begrænset indflydelse og næppe indflydelse fra de rigtige organisationer og fra de rigtige kredse. Af bemærkningerne fremgår det, at der kun er tænkt på de organisationer, som repræsenterer dem, der beskæftiger den arbejdskraft, der uddannes på universiteterne, og ikke på repræsentanter for arbejdskraften selv. Dette kan næsten ikke undgå at få slagside, og hvis ideen overhovedet skal kunne accepteres i sin foreliggende form, må disse møder suppleres med de uddannedes repræsentanter. Et betydelig bredere og videre samarbejde med de grupper, der har interesse i universitetsuddannelsen, burde have været foreslået, hvis man virkelig mente, at der skulle ligge en ny åbenhed i sagen.

Som forslaget foreligger, kan man også være en smule betænkelig ved de forhold, den tværfaglige forskning får. Jeg vil gerne spørge ministeren — for det er svært at se af forslaget — om forskningssamarbejdet mellem fakulteterne ikke vil blive vanskeliggjort.

Konkluderende kan man sige, at som lovforslaget foreligger, sikrer man, at universiteterne fortsætter deres privilegerede, men udemokratiske ledelsesform uden ændring af den grundlæggende struktur og uden nøjere tilknytning til livet ude i samfundet. Jeg tror, det kommer til at give store skavanker, det vil give fortsat utilfredshed både hos studenter og hos yngre lærerkrafter, og det vil fortsat betyde mistilpassede studenter, afbrudte studier og spild af penge og kostbar tid. Endelig tror jeg, det vil medføre en på lang sigt skæbnesvanger isolation fra befolkningen, ikke vil medvirke til at fjerne uddannelseskloften, ikke vil medvirke til, at nye befolkningsgrupper får indpas på universitetet.

Undervisningsministeren (*Helge Larsen*):

Jeg vil gerne begynde med at sige tak for tilslutningen til lovforslaget fra hr. Knud Bro, hr. Enggaard og hr. Samuelsen, sige tak til hr. Morten Lange for positiv kritik af forslaget og tilslutning på adskillige punkter og til hr. Orla Møller sige tak for en positivt indstillet kritik. Jeg føler særlig trang til at sige tak for det, hr. Orla Møller startede med, hvor han sagde, at jeg ikke var nogen visionernes Don Quijote; det er jeg i og for sig glad for, for jeg har hverken lyst til at bejle til Dulcinea fra Toboso eller gå i kamp med vejrmøller eller angribe fåreflokke og tro, det er maurere. Jeg er godt tilfreds med at være Sancho Panza, og jeg kan måske føje til, at hvis jeg under udvalgsarbejdet skulle komme ud for, at hr. Orla Møller bestiger Rosinante som en anden Don Quijote, vil jeg gerne optræde som Sancho Panza.

Men der er jo ved udarbejdelsen af dette forslag om universiteternes styrelse et par ting, man skal erindre sig. Det kan sikkert godt siges, at man på flere områder skulle være nået længere. Man bedes erindre, at vi ikke har nogen lovgivning vedrørende universiteternes styrelse. For Københavns universitet skal man vist tilbage til, jeg ved ikke, om det hedder en anordning eller et reskript, fra 1788 for egentlig at finde grundlaget for dets styrelse og så senere anordninger, der bygger på det. For Århus universitet har vi en selvejende institution, som dog reelt betales fuldt ud af staten, og Odense universitet er under opbygning.